

BÜYÜK MİRAS

Bugün çok heyecanlıyım. İçim kıpır kıpır. Yaşlı sayılırım ama çocuklar gibiyim. Güneş ayrı bir güzellik ve özgüven katıyor bana. İlk doğum günümü hatırladım; bir o zaman böyle törenler yapılmıştı. Önümde mehter marşları çalıyor. Muhteşem bir şenlik var. Güneşli hava bu şenliğe ışıltı ve enerji katıyor. Nerdeyse iki asırlık yaşımın kutlaması yapılıyor. Yakası kokartlı resmi kıyafetli ve üniformalı çalışanlar, davetliler, yine halk alkışla tempo tutuyor, önüme dizilen masalarda servis edilen ikramlık yiyeceklerden atıştırıyorlardı. Doğrusu bizim için böyle güzel bir kutlamaya ilk kez rastlıyordum. Etrafıma şöyle baktım, etrafımda kimliğini kaybetmeyen yoktu benden başka. En güzeli de benim bu çevrede. Ne çevresi, bu ülkenin tarihinde yerim var. Kim akıl etti biliyorum. Beni yöneten o insan. “Büyüküğümü” bir başka hissettim bu kez. Evet, ben büyüğüm! Herkes bana öyle diyor. Hiç düşünmeden, gayri ihtiyari, yakıştıtararak ve içinden gelerek...

175 yılda en fazla yer alan benim; bir asrı geçti yaşım. Hemen her yeni başlangıcımız bende başlamıştır. 175 yılın en yaşlısı ama en dinci, en bilineni de benim. En benimseneni de... Eskinin kalan tek tanığı da benim; görev yapan en eskide... İlk akla gelen de benim. Hem uzun ömrümüzü kimse bensiz düşünemez. Hiçbir tarihçemiz bensiz olmuyor. Böbürlenme değil, dedim ya ben büyüğüm, herkes bana öyle diyor.

* * *

Ah Vedat Bey! Herhalde en büyük minnetim, müteşekkirim sana. O muhteşem planını hayata geçirmek için yıllarca uğraşmışsın. Ben daha doğmamışım ama 1905'te başlayan vücuda gelişimi komşularımdan duydum. Herkes ortaya çıkmaya başlayan vücudumun görkeminden ve benim için planlananları duyduklarından olacak, bir kıskançlık krizine girmiş. Komşularım halen de kıskanıyorlar, biliyor musun Vedat Bey? Sana haleflik eden Mimar Muzaffer Bey'e de müteşekkirim ama senin yerin bir başka Vedat Bey! Ee, senin de ilk çocuğun, ilk göz ağrın olduğumu biliyorum. Ha, öyle basit değil. Her yerimde ayak izin, terin, en önemlisi dantele gibi özenle işlenmiş bir zihin emeğin var. Geçmişin derin izlerini taşıyan, tescilli ulusal bir akıma da tarz öncüsü yapmışsın beni.

Evet Vedat Bey, 1909'dayız. Gözlerimi az önce açtım. Aslında, daha önce gözlerimi açtım, ancak resmi kimliğimi az önce verdiler elime. Çok sağlıklı ve heybetli hissediyorum kendimi. Enver Paşa ve daha nice paşalar... Cadde boyu sıra sıra dizilmiş bayraklar... Kalabalık bir tören birliği var; hepsi de bana dönmüş yüzünü. Ve muhteşem bir kalabalığı görüyorum; herkes benim için gelmiş. Az önce biri fotoğrafladı da bu anı. Farklı görkemim, heybetim ve güzelliğimi herkes hayran hayran seyrediyor. Önemli olmalıyım ki herkes benim doğumumu törenlerle kutluyor. Üst düzey bir devlet töreni var. Farklı doğmuşum ve benden beklenen de çok herhalde... Daha doğar doğmaz kendime güvenim tamdı. Seleflerime göre öyle donanımlıyım ki içim içime sığmıyor, yerimde duramıyorum ama heybetimden vakurum. Yaşam başlangıcımın gonk zilini vuran heyet, nazır odasına, sonra da sütunlu ve görkemli kabul salonuma geçti. Heyet güzelliğimden bahsedip ve benden alacakları faydadan emin konuşular. Herkes memnun. Şöyle etrafıma bakıyorum benimle boy ölçüşmeye kalkışan birkaç komşu görebiliyorum ama... Yok canım, hiçbir komşum benimle boy ölçüşemez. Hele sütunlu kabul salonum, ayrı bir onur ve güven katıyor bana. Demek bana yüklenen misyon önemli ki böyle ihsan ve ehemmiyetten kaçınmamışlar.

Yüklendiğim misyondan dolayı bugüne kadar başım dik durdu, hiç üzülmедim. Ama bugün 16 Mart 1920 kan ağlıyor içim. Kara gün bugün. İstanbul'u resmen işgal ettiler. İşgalciler Şehzadebaşı Mızıka Karakolunu basmışlar, yataklarında 6 askerimizi şehit etmişler. Gözü kara, gizli kahramanım, cevval İhsan Bey (PERE)... Sesi yankılanıyordu koridorlarda:

—Tek damarımız kaldı arkadaşlar! Ölmek var damarı kestirmek yok!

Arkadaşlarıyla, beraber bodruma gizlice çektiği telgraf telleriyle işgalden sonra da haberleşmenin uğraşı için bir aşağı bir yukarı koşturuyordu. Onlar merdivenlerde koştuğça tüm kapılarımı duvar yapasım geliyordu. Onlardan başka kimse girmesin diye. İşgal çizmeleri

merdivenlerimi çıkıp koridorlarımda dolaşmasın diye. Anadolu'dan bağımlı koparmasın diye. Ah, İhsan Bey! Ne senin ne arkadaşlarının, ne gecesi kaldı ne de gündüzü. Delik deşin edin böğrümü, çekin hattınızı beni de katın bu kutsal göreve. Benim merdivenlerimde koridorlarımda bodrumumda damlayan terlerinize, koşuşlarınız hiç bitmeyecek. Manastırlı Hamdi Bey, başında İhsan Bey'in getirdiği bilgileri kendisine talimat etmesiyle, biraz sonra işgalin bana da uğrayacağını bile bile vatani için hiçbir tehlikeyi umursamadan ve hayatı pahasına o meşhur telgrafını çekmeye başladı. Telgraf maniplesinin kulağa hoş gelen o seri ve tıkırdayan dokunuşları, tarihe şu notları düşmeye başladı:

"Ankara'da Mustafa Kemal Paşa Hazretleri'ne

Bu sabah, Şehzadebaşı'ndaki Mızıka Karakolu'nu, İngilizler basıp oradaki askerlerle İngilizler müsademe ederek... Neticede şimdi İstanbul'u işgal altına alıyorlar.

Bera-yi malumat maruzdur."

Karşıdan, Mustafa Kemal Paşa'dan, istizahata başlandı. Hamdi Bey devam etti:

"Bizim en emniyetli bir arkadaşımız var ki yalnız o değil, herkes, yani gelen söylüyor. Şimdi de Harbiye'nin işgalini haber aldık. Hatta Beyoğlu telgrafhanesinin önünde İngiliz askeri olduğunu fakat telgrafhaneyi işgal edip etmeyeceği meçhuldür."

Hamdi Bey, her an işgal edilmenin endişe ve telaşıyla işgalin ilk ayrıntılarını ve ilk şehit haberlerini korkusuzca Gazi'ye ulaştırmaya devam etti. Son olarak:

"İşte Beyoğlu telgrafhanesi de yok. Orasını da işgal ettiler galiba. Allah muhafaza buyursun. Burasını işgal etmesinler. İşte Beyoğlu telgraf memurları, müdürleri geldiler. Kovmuşlar."

Hamdi Bey, Gazi'nin talimatıyla Edirne ve diğer merkezleri haberdar etti. Son birkaç cümlesinden sonra o acı işgal bana uğradı. Haberleşmenin kalbine de girmişlerdi. Girmişlerdi de ne olmuştu? Kahramanım İhsan Bey, her tarafım işgal askerleri kaynarken bodrum kata önceden çektiği telgraf hattıyla Ankara'ya haber yağdırmaya devam etti. İşgalciler şehri didik didik etti. Etti de müthiş güvenlik önlemi aldıkları burunlarının dibinden, Ankara'ya sızan istihbaratı bulamadı. Sonra ihbar etti hainler, bodrum kattaki gizli yeri. Ancak İhsan Bey cin gibiydi. İhbarı önceden haber almış ve boşaltmıştı bodrumu. İşgalciler avucunu yaladı. İhsan Bey durur mu, aynı işe evinde kurduğu düzenekle devam etti.

Sonra... Sonra bu fedakârlık burada kalmadı. Gazi, Nutuk'ta dile getirdi, kutladı; diğer tüm telgraf kahramanları adına, benim bağrımdan çıkardığım kahramanımı:

"Bu hamiyetli ve cesur, Manastırlı Hamdi Efendi olmasaydı, İstanbul felaketinden kim bilir haber almak için ne kadar intizarlar içinde kalacaktık. İstanbul'da bulunan nazır, mebus, kumandan ve teşkilatımız mensupları içinden, bir zat çıkıp vaktiyle bize haber vermeyi düşünememiş olduğu anlaşılıyor. Demek ki cümlesini heyecan ve halecan kaplamıştı. Bir ucu Ankara'da bulunan telin, İstanbul'da bulunan ucuna yaşayamayacak kadar şaşkın bir hale gelmiş olduklarına bilmem ki hükmetmek caiz olur mu? Telgraf memuru Hamdi Efendi, bilahare bizzat Ankara'ya gelerek karargâhımız telgraf memurluğunu ifa etmiştir. Kendisine borçlu olduğum teşekkürü, burada alenen ifade etmeği milli ve vatani vazifelerimden addederim."

"Efendiler, sırası gelmişken arz edeyim; umum telgraftılarımızın, teşebbüsad ve harekât-ı milliyemize ifa eyledikleri fedakârane hizmetlerinin milli tarihimizde mühim mevkie vardır. Kendilerine bu gün alenen teşekkür etmeği bir vazife addederim."

Bu teşekkür, yeri gelmişken yapılan alelade bir teşekkür değildi. Nerdeyse Nutuk'un yarısı telgraf haberleşme metinleriyle doludur desem, yeridir. Bu da Kurtuluş'ta ne kadar etkin ve hayati olduğumuzun, tarihe ne denli vesika olduğumuzun en önemli kanıtı değil midir? Bizim bağrımdan çıkan personelin cihan harbinde, Kurtuluş Savaşında; cepheye, cepheyle irtibatı sağlayan telgraf haberleşmesinde ve telgraf hatlarının bakımında, cepheye yürek taşıyan posta haberleşmesinde ne fedakârlıklar yaptıkları malumdur. Hem "Gazi", "Kurtuluş savaşını telgraf direkleriyle kazandık." diye demedi mi? Yüreğim bir anne yüreği gibi mahzun, bir baba yüreği gibi gururla dolu. Çünkü ben de çok memurumu feda ettim, "Kurtuluş" uğruna. Tabi bizlere yapılan bu mühim teşekkürün, Hamdi Bey şahsında olması ve bu şahsın da fedakârlığını bende yapması, benim bağrımdan çıkması bana ayrı bir gurur veriyor. Yani ben de varım bu fedakârlıkta... Ahh, İhsan Bey! Biliyorum, sen de en az

Hamdi Bey kadar kahramansın. Ve bir gün hak ettiğin değeri de alacaksın inanıyorum. Mesela, bir yerde isminin yaşaması ne güzel olur değil mi?

Bu gün farklı bir heyecanım var. Kolay mı yine bir ilk bende yaşanacak. Bizim için bir ilk... Bizim için olur mu, yurdumuz için bir ilk. Gerçi bizim yaptığımız hemen her yeni başlangıç bende başlıyor ve yurdumuz için de bir ilk oluyor ama bu seferki başka. Bizim asli hizmetimiz olmasa da yine bizde yine bende yaşanacak! İnanıyorum; benimle bütünleşecek, benim ruhumla yaşayacak ve bir ilk olarak benimle anılacak. İşte önde göründü Eşref Bey, Posta Telgraf Telefon Müdürüyle beraber. Ne kadar da munis, ne kadar da kibar gözüküyor. Herkesin çok estetik, süslü, yüksek tavanlı ve çok sıcak bulunduğu oyma yıldız desenli beyaz mermer merdivenlerimi tırmanıyorlardı. Biraz sonra yaşanacak yeniliğin mimarlarıyla beraber konuşarak ve hepsinin heyecanı yüzlerinde ve hareketlerinde belli bir halde, yürüyorlardı heyecanın doruk noktasına.

—Ben bu merdivenleri hiç yorulmadan, defalarca, çıkar inerim azizim. Buranın dışı bir başka içi bir başka güzel ve sıcak... Şu tavanların yüksekliğine, koridorların sıcaklığına bakar mısınız? Ha, bir de dışardaki o görkem ve sağlamlık, çini süslemeleri de ayrı bir güzel azizim.

Hay ağzına sağlık Eşref Bey! Diğerleri de durur mu aynı duygularla eşlik ettiler tabii. Nihayet geldiler stüdyo yapılan odaya. Titreyen ellerle yapılan hazırlık ve öksürükle yapılan bir ses akordundan sonra, Eşref Şefik Bey güzel ve akıcı Türkçesiyle başladı anonsuna:

—*Alo alo, muhterem samiin, burası İstanbul Telsiz Telefonu. 1200 metre tul-umevç, 250 kilosaykıl... Bu günkü neşriyatımıza başlıyoruz.*

Ayaklarımı yerden kesip mutluluktan başımı döndüren, beni başka bir iklime sokan ülkemin bu ilk radyo anonsu, önümdeki hoparlörlerden yankılanıp semaya karışırken sokakta yürüyen insanları yerinde çakmış, bütün gözler bana bakmıştı; 6 Mayıs 1927'de...

Ne zamandır yanan adliyeye de ev sahipliği yapıyorum ama kısa sürsün diyordum. Çünkü benim ruh iklimim farklı. 58'e vardık şimdi. Günü geldi ve bitti hepsi o kadar...

Zamanın hızla akmasından dem vurmayan var mı? Yüz yaşıma çok az kala bir faaliyet başlattılar ki sormayın. Çoğu güzel o kadar şey yaşadım ki bu yurttan, o kadar çok ilkler yaşanmasına ev sahipliği yaptım ki o kadar çok hizmetim oldu ki o kadar çok hatıram var ki... İşte bu hatıralarımı günlerce süren hummalı bir çalışma sonunda sanki özlemimi gidermek için bir araya topladılar. Geçmişe olan bağımı gözlerimin önüne serdiler. Benim de artık gözlerimin önünde bir film şeridim var. Hem de hayali değil öyle, gerçek. Bizim doğumumuzdan bu güne kadar ne varsa, hatta daha öncesine ait her şeyden hatıralar getirdiler. Hepsini özenle aklayıp paklayıp camekânlarına dizdiler. Tıpkı bir annenin evlatlarını yıkayıp yatağa dizdiği gibi... Beni memnun etmek için ne varsa yaptılar. Artık geçmişimle daha çok haşır neşir olacağım. Ve geçmişime dokunacağım. Gelenlerin bazıları aileden, ancak çoğu öz evladım. Bundan sonra hep beraber yaşayacağız. Hepsiyi henüz hasret gideremedim. Çok kalabalığız. Şöyle sırayla dolaşayım hepsini.

Evet, işte ecdadımız diyeceğim, fedakârlıklarıyla nam salmış atlı posta tatarlarının sağlamlık fişkırın deri posta çantaları, silahları, eşyaları, sanki kendileri... En kutlu ulaktan, peygamberin kutlu çağrısını taşıyan atlılardan, peyklerden gelen bir teslimiyetin ruh yansıması var bunlarda hissediyorum. Biliyoruz, artık bizim devrimiz geçti ama tatarların fedakâr ruhu yaşasın istiyoruz postacılarımızda, dediler. Ve diğerleri, hepsini yakinen tanıyorum. Hepinizi nasıl da bir araya toplamışlar. Teşkilatımızın ilk postacıları, kutsal emanet taşıyıcı gibi haber taşıdınız, sizleri biliyorum. Milli Mücadele postacıları, yüklendiğiniz mesuliyeti, fedakârlığı, cepheden anaya taşıdığınız hasret ve acıyı, cephede bizzat yer alışınızı her zaman takdir ediyorum. Tamam, sabırlı olun sizlere de geliyorum. Diğer postacılar, önüme; yaya, bisikletlerinizle, daha sonra motosikletlerinizle dizilip poz verdiğinizizi hatırlıyorum. Gizli bir sıcaklığı olan sarı rengin bizimle özdeşleştiği yıllarda her şeyi taşıdınız biliyorum; dudağımın nemini pula konduran sevgilinin özlemine, gurbetten sılaya hasreti, bazen sizi üzen ve kendi acınız saydığımız kara haberleri, acıyı, sevgiyi, hasreti, neşeyi, bazen

ihtiyacı... Kısaca insana dair ne varsa taşıdınız, taşıyorsunuz ben şahidim. Yeriniz başköşe... Şimdiki postacılar da öylemi acaba... Pullar... Küçük bir satıha dünyalar sığdıran pullar. Her birinin bir tarih, bir kültür, bir vesika. Diğerleri alınmasın sakın, şu tuğralı pullar bir başka anlam taşıyor benim için; ilk ve özeller. Ha, bir de bize pulları kazandıran çok yönlü kişiliğiyle Agah Efendi'nin resmini pula basmak lazım. "Penny Black", dünyanın ilk pulu, öyle böbürlenme. Senin ilk olma dışında fazla da bir estetiğin yok. Bizim pullar daha kültürlü biliyorum. Şu, savaş yüzünden basılamamış sanat kokan canım pul eksizleri tabloları... Hızlı dolaşıyorum sizleri, acelem var biliyorsunuz. Bundan sonra vaktimiz çok olacak. Sonra derin derin hasret gideririz. Telefon santralleri sizi unuttur muyum? Benimle başladı maceranız. Hasreti sesle canlı canlı sonlandırıyordunuz. İşte, "CP Büyük Telefon Santrali"nin önünde durdum. Santralden yükselen konuşma seslerini yeniden yaşadım. Tüm zaman ana hapsoldü birden. 1909'da ki heyecan yüklü ilk alo sesi yankılandı sonra. Matmazel memure seslerine santraldeki konuşmalar karışıyordu. "...Aradan çık!" diyen gülümseten farklı tondaki tepkiler... Santralden yükselen farklı seslerin çıkardığı musiki ruhumu okşuyor, geçmişin serabına dalıyorum. Seyrine doyum olmayan sağlam, estetik ve nostaljik telefon makinaları, geçen yüzyıla rağmen takın kabloyu bakın yine çalışırım, der gibiler. Posta kutuları, mektup yazma masaları, telgraf makinaları, havale makbuzları, duygunun her çeşidini sırtlamış pullu mektup zarfları, hem de nostaljik... Şu mühür ne kadar da büyük, sanki eskinin ihtişamını sağlamlığını sembolleştirmiş. Hamdi Bey Salonu... Bitmez. Bu kadar güzelliğin içinde bana hep bayram artık ama bitiremeyeceğim bugün bu ziyaretleri. Ayrıca, merak etmeyin, üzülmeysin hepinizin hizmetleri yenilenerek devam ediyor. Hatta yeni hizmetler eklenerek öncü bir şekilde devam ediyor. Sitem etmeyin yani. Evet, anlaştığımız gibi arkadaşlar, sessiz ve vakur oluyoruz. Heyet geliyor. Evet, içlerinde Bakan'da var. Sizi bir araya getirip hem beni mutlu edip önemimi pekiştirmişler hem de bizim serüvenimizi tüm insanların ziyaretine sunmuşlar. Gurur verici ve benim vücudumda bir parça: PTT Müzesi...

Makam odasında nihayet tek kalmıştı beni yöneten. Başbaşa kaldık ama benim farkımda değil. Beni ve bu şehirdeki bana bağlı işlerini yönetiyor. Bizim ilerlememizi çok istiyor, zamanı geçti demiyor, kendini bir öğrenci gibi sürekli yetiştiriyordu. Öğrenmeyi sevdiği kadar bildiklerini aktarmaya, bu aktarımdan herkes için fayda sağlamaya içi titriyor, bundan mutluluk duyuyordu. İmkân olsa çoğalacak her bir memurun işini günlük ve intizamlı yapacak. Hem hizmet yapılsın hem güzel yapılsın hem de personel mutlu olsun, düsturu. Yani: Mutlu çalışmak... Çalışmayı çok sevdiğini biliyorum. Onu yakın geçmişten de tanıyorum. Şimdi çok yorulmuştu ve biraz yalnız kalmak istemişti. Herkes mesaiden çıkmıştı. Ellerini başının arasına almış, yorgun ancak huzurlu ve bizim için, benim için yaptığı büyük ve özenli organizasyonu düşünüyordu. Her şey saat gibi işlemeliydi. Kolay mıydı? Ankara yönetimi de buradaki kuruluş kutlamasına katılacaktı ilk kez. İşini temiz ve düzenli yapmayı seviyordu. Her şeyi bitirmişti. Şimdi bekliyordu. Kalktı, nedense tavanı ve odanın duvarlarını gözledi biraz. Bu seyir, sonra geçmişe götürdü onu. Derinliği çok, mana yüklü gözleri sabitlendi. Bizdeki sarı ve sıcak duygu içini kapladı. Bazen yaptığı gibi, bu sabah da makam odasından koridora çıkmış, koridorda bulunan iç aydınlatma camlarından Sirkeci Müdürlüğünü seyretmişti. Müdürlük, dört tarafı binanın koridor ve odalarıyla çevrili ve binanın iç orta bölümünde, görkemli ana girişten girilen, yüksek ve çok geniş bir salon içinde bulunuyordu. Müdürlüğün, iç avluda 3 kat boyunca çatıya kadar yükselen boşluğunu örten renkli camlı tavanı ve orta bölümde bulunduğu dört etrafını saran yüksek ve süslü iç pencereleri, duvarlarındaki Osmanlı çinileri, yine zemindeki uzun ahşap bankolar seyrine doyulmaz yankılı ve ferah bir alan oluşturuyordu. Gelen müşteriler, sadece iş yaptırmaya değil; bizdeki yani bendeki, tarihi, kültürel ve farklı bir iklimi olan anıtsal bir alanı da gezmeye, o alanda bulunmanın hazzını yaşamaya da geliyordu. Bu ortam, müşterilerimize kendini özel de hissettiriyordu. Belki bu ortamdaki gerek, posta kartı göndermenin ve mektuplaşmanın, halen en yoğun yeriydi bendeki bu özel mekân. O da bunları hissediyordu... Makam odasında, camdan dışarı baktı. Göz ucuyla beni seyretti. Geniş, yüksek, uzun, insanlara dinlenme imkânı da sağlayan, görkemli dış mermer merdivenlerime gözleri takıldı.

O merdivenlerin arkasındaki oya gibi işlenmiş taş anıt yapıya diyecek yoktu zaten onun için. Bana hayrandı ve bende çalışmak ona ayrı bir gurur veriyordu, biliyorum. Önümdeki halkın ve turistlerin, dış merdivenlerime dizilip muhteşem ve görkemli bir anıt eser önünde resim çektilerine yarışına girmelerini ilgiyle gözledi. Heyecanlıydı...

—Evet, her şey tamam, biz buna layıktık, dedi makam odasından çıktı. Geçmiş postacıların merdivenlerdeki iniş çıkışlarını hisseder gibi oldu. Asansöre binmedi. Dokunarak merdivenlerimden indi.

* * *

Bugün, evet bugün 175. yılımız. Önüme dizilen çok sayıda sarı rengin esrarını taşıyan arabalar, motosikletler. Giriş katındaki hizmetlerimizin sembol mekânı olan Sirkeci Müdürlüğümüzün önü ve etraf, bayraklarla süslü. Önüme dizilen ikram masaları ve muhteşem bir kalabalık. Tıpkı doğum günümdeki, o eski seraplaşan günümü andıran bir manzara... Müzenin duvarında asılı doğum günümün fotoğrafına daldım. Sanki o günü yeniden yaşıyordum. İlk kez kuruluş kutlaması buraya taşınmıştı. Herkes buradaydı ve ilk kez Merkez yönetimi de. Başkentten kalkıp bana gelmişlerdi. Güneşli ve ışıltılı havanın doruğa çıkardığı kutlama sevinci, mehter marşlarının coşkusuyla ayaklarımı yeniden yerden kesiyor, yine zamanı bir ana sığdırıyordum. Geçmişimde yer eden her şey, bir geçit töreni yapıyor gözlerimin önünde. Gazi Paşa, Nutuk, Mimar Vedat Bey, Manastırlı Hamdi Bey, İhsan PERE, Eşref ŞEFİK ve diğerleri... Koridorlarımda sırayla geçip hayal gibi kayboldular, tekrar tekrar. Gelin sizde katılın, diyorum bu kutlu güne. Hem en çok beni ben yapan sizler layıksınız. Hadi!.. Ama nafile, bakıyorum arkalarından sadece.

2020 yılı... Dünyayı ve ülkemizi kasıp kavuran bir salgın hastalık geldi başımıza. İnsanlar işlerini güçlerini bıraktı evlerine mahkûm oldu. Tüm dünya gibi biz de zor günler yaşadık, yaşıyoruz. Bu zor dönemde insanların temel ihtiyaçlarını karşılayacak, hayatın ve ülkemizin çarkını çevirecek ve bu uğurda tedbirle birlikte risk alacak birileri olmalıydı. Birileri oldu, biri de bizdik. Biz bunlara mazimizden hazırız. Bu da bir milli mücadeleydi. Milli mücadelemizde nasıl bu vatan uğruna canımızı kanımızı döktüysek, salgına karşı bu savaşta da en önde yer alanlardan olduk. İnsanlara normal zamanda götürmediklerimizi de bu zamanda milli vazife olarak ayaklarına kadar başarıyla götürdük. Gurur duyduk... Ben de gurur duyuyorum, çünkü bu mücadelede yine kapılarım sonuna kadar açıldı. Gecenin geç saatlerine kadar yine görevdeydim. Hem ben bu yaşım boyunca ne mücadeleler gördüm. Bu yıl, yani 180 yaşında, tıpkı 1909'daki ilk dünyaya gelişimde ve 175. yaşında yapılan törenler gibi bir tören olamayacak belki ama olsun başım dik ve çok gururluyum.

Ben bugün, kendi farkımın farkındalığımı derinden yaşıyorum. Kendim dediysem, kendimden yola çıkıp bizi yaşatmaktır gayem. Bu kadar eskiyim ama halen yapılış amacıma göre hizmet veriyorum. Çevremde adres tariflerinin odak noktasıyım. Yurt çapında çok farklı alanlarda çağa uygun, öncü bir şekilde halka hizmet veren bir kuruluşun, en eski, en belirgin nişanesiyim. Bir ülkenin Milli tarihinin kitaplarından biri olan Nutuk'un nerdeyse yarısı bizim telgraflarımızla dolu, onun da içindeki teşekkürle konu olan telgraf ve kahramanın mekânı da benim. Hem insanlara maddi manevi bağ olduğumuz, hemen her türlü hizmetimizin ilk başlangıç yeri benim. Radyo gibi ulusal bir hizmetin ilk mekânı da benim. Dedim ya, PTT tarihi bensiz olmuyor. Dedim ya, ülkemizin milli tarihi de bizsiz ve bensiz olmuyor... Herkes hayatı bizsiz, bizi bensiz düşünemiyor. Herkesin hayranlıkla seyrettiği o görkemli ve estetik silüetim, geçmişten günümüze bize sembol oluyor. Herkes beni gelecekte de bu kimlikle görmek istiyor. Kimliğimi kaybedemem!.. Dedim ya, hiçbir kimlik şu andaki kimliğim gibi bende durmuyor. Çünkü herkes bana, BÜYÜK POSTANE diyor!